

прочее — пишеше в. Македония, която подържаше тая идея толкова ревностно, колкото и в. Народност —, че съхранението на Портата за насъ е отъ най-необходимитъ нѣща. Подъ нейното покровителство ний ще се развиваме въ нашата народностъ, ще може да съединимъ различнитъ части на нашия разпокъсанъ и полузаспалъ народъ и да му дадемъ нужното единство“. . . . Даже в. Македония си позволяваше да отиде до тамъ, щото бѣше наклонна да се жертвува единственния органъ за националното възпитание у всѣки народъ, езикътъ: „Турскиятъ езикъ, продължаваше в. Македония, трѣбва да си остане официаленъ езикъ“. Само за учебни цѣли се прѣдвижда „своя езикъ“, сир. матерния, и то като се убѣждаватъ слушателитъ, че „отъ това не може да произлѣзе никакво неудобство за общитъ интереси на мѣстото“. Напротивъ, това „ще бжде едно сръдство да се прѣдпазватъ тѣзи интереси отъ вътрѣшни нарушения“.¹⁾

Грижата да не се създаватъ никакви „вътрѣшни нарушения“ въ османската империя, промисълъта да се запази „органическото“ съгласие между роби и господари, анимираше и „Тайния Български Централенъ Комитетъ“, основанъ въ Букурещъ на 1866. година. Всичкитъ негови дѣла сж пропити отъ тая идея. Дори тогава, когато „тайниятъ комитетъ“ говори за самостоятелна България, за независимостъ и т. н. или за нѣкаква „конфедерация“, и тогава той рѣшава този въпросъ извънъ необходимостта да се избѣгнатъ „вътрѣшнитъ нарушения“.

А въ уставътъ на сщия комитетъ, пачатанъ въ в. Народностъ, брой 11. (отъ 1867.) тѣзи идеи се излагатъ на чистъ български езикъ съ цѣлата наив-

¹⁾ В-къ Македония, 1871. брой 48 (вж. статията „Съединението на источнитъ народи“).